

SECRETARI GENERAL DE LA CNT VALENCIANA

J. Pérez, anarquista de fàbrica

Per primera vegada en la llarga història del segle XX la Confederació Nacional del Treball ha acudit en bloc, unànimament, a unes eleccions sindicals. Joan Pérez, el secretari, treballador i membre del Comitè d'Empresa de la Caixa d'Estalvis de València, n'està satisfet.

Joan Pomares

Formada per treballadors, la CNT té un futur esperançador, lluny de les llegendes que han envoltat sempre la seua imatge». Així ho creia, fermament convençut, Joan Pérez quan era responsable d'informació de la CNT valenciana.

Així ho pensa ara, investit ja de secretari general en aquesta formació anarquista tan històrica i tan nova.

—Pel que fa a l'edat, com els cantants: més de trenta i menys de quaranta, ¿no?

—Sí. Vint-i-un anys cotitzats ja a la Seguretat Social.

—O siga, que quasi dobles la taxa que el ministre Solchaga marcà oportunament per a cobrar pensions.

—Quasi, quasi. Jo vaig començar repartint butà a Codovasa, després treballant en òptica, a Barbudo. D'allí vaig passar als electrodomèstics, a Viuda de Miguel Roca. I un poc després, entrava al Banc de Bilbao.

—On tingueres el teu primer conflicte.

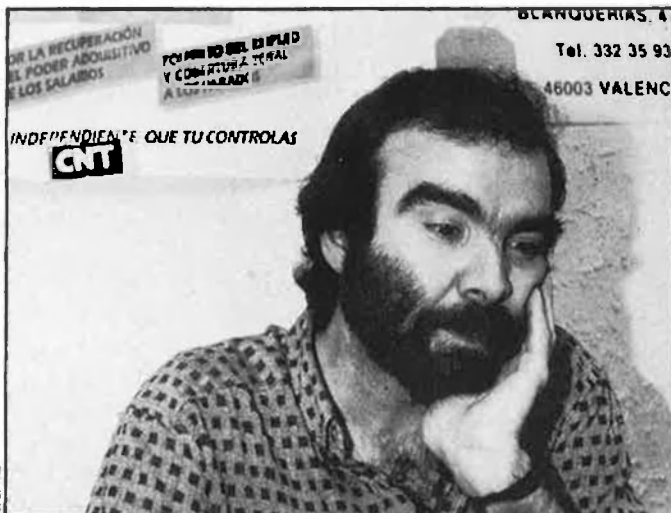
—Així és. Jo comptava només setze anys aleshores. I vaig anar al sindicat vertical a demanar justícia. Allí va ser quan vaig començar a notar com no es feien les coses. Com la justícia, amb majúscules, no s'exerceix. Sí la dels jutges i la dels magistrats, però l'altra...

—Després fores delegat de secció del banc, i et tocà la mili a València.

—Sí, això fou el 73. Amb constants arrests, fins que la vaig acabar i per fi vaig poder posar-me a estudiar.

—A més del Col·legi Lluís Vives i d'altres instituts, també vas passar per la Universitat...

—En la mateixa època que Emèrit

«La CNT ja no és un monument històric».

Bono, Josep Vicent Marqués i Vicent Soler, el qual, en aquells temps, era al PSPV. Jo vaig fer Econòmiques, però a la Universitat no vaig trobar massa bon ambient. De fet, vaig escollir aquesta carrera per tal d'aprendre millor les tàctiques de l'enemic.

Professor mercantil —«estudiava a les nits, que era quan podia»— Joan Pérez es defineix com un home «apassionat, racional i ateu». Casat —«Em paregué que pagava la pena intentar-ho»— i divorciat, és el més petit de quatre germans, amb el pare de València, i la mare del Racó d'Ademús: «una família treballadora que mai no anava a missa».

—Una de les alegries més grans de la teua vida, i també una de les més grans sorpreses, s'esdevingué aquell dia en què el teu pare se't confessà...

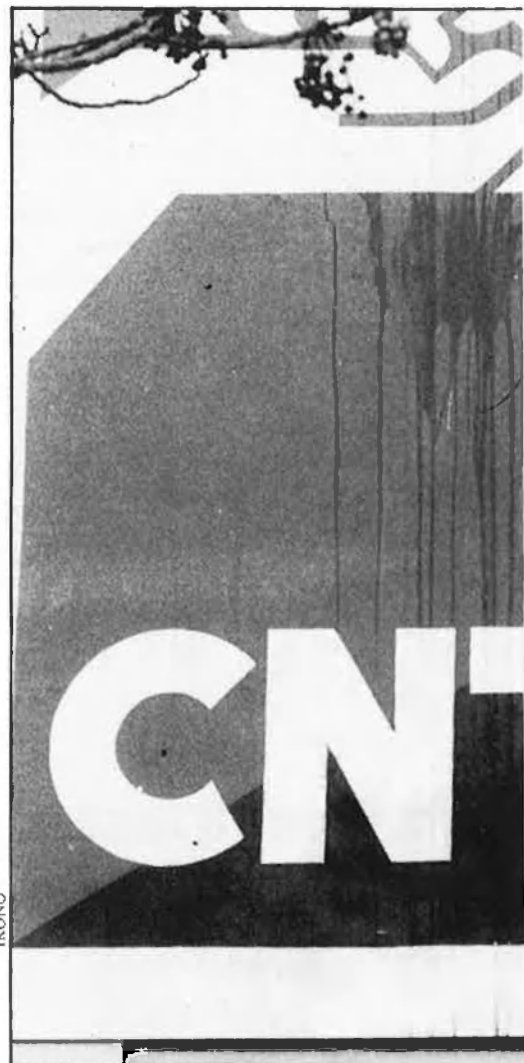
—El meu pare havia estat caporal primer o sargent en la República. I trigà cinc anys de la meua militància a dir-me que, com jo, ell també havia estat militant de la CNT. Un militant del metall, depurat i deportat a Maó en acabar la guerra. Després, molt més tard, he comprès que potser ho callà tant de temps perquè, com tots els pares, en certa manera tractava de protegir-me.

«Franco va morir al llit, però el sistema encara és viu», diu amb contundència aquest responsable, al qual la intervenció «premeditada» de les FOP en la darrera vaga de l'Empresa Municipal de Transports de València aconseguí de «refrescar-li» les idees.

La perifèria i el centre

—¿Continua la CNT del País Valencià sent «la regional de Levante»?

—No, en absolut. Ara és

claríssimament CNT del País Valencià. Aquella era una forma geogràfica d'anomenar-nos quan tot era molt abstracte. Evidentment, després de la guerra continuà aquesta norma de distribució en base a les províncies del franquisme. Però no, ara nosaltres assumim plenament el país, ens pareix coherent, i ningú no es planteja una altra denominació.

—Parlem del català...

—Bé, pel que conec, crec que sectors de la classe obrera comencen a reconsiderar el valor del català, i es bolquen a aprendre'l. Ja no el consideren, amb aquells prejudicis d'abans, com una cosa endarrerida o rural, sinó tot el contrari, un bon símbol de cultura.

—...I de la Universitat valenciana.

—Cal defensar, per descomptat, el català a la Universitat. Nosaltres tinguérem, oportunament, una reunió amb el rector Lapiedra, i li oferirem el nostre suport per a ser escollit. Sens dubte, fou el triomf del progressisme i la ruptura amb una universitat que estava allunyada de la societat i del món del treball. Per això, i perquè, a més, és un triomf de l'extrema dreta, la sentència sobre el català ens ha pesat com una bomba.

Actualment, preparem un possible conveni de treball amb la universitat. En això, els sindicats poden ser un gran revulsiu i actuar com a espill de la societat, trencant, a més, el clixè d'una universitat apolítica o asèptica.

—Parlem també de l'administració. De la valenciana i de l'altra.

—Hi ha nepotisme. No hi ha aquesta ètica que esperàvem de l'administració. Un exemple, a Icona mai no fan cap cas dels consells que els donem els sindicats. Si, hi ha un intervencionisme fort de l'administració. I de la central, per descomptat, amb milers de barems que ens vénen donats des de Madrid.

—Però, el Pla Econòmic Valencià...

—El PEV només és un calc de l'Acord Econòmic i Social, i, en aquest sentit, és un total desastre.

—¿Aleshores?

—Control pels sindicats de la inversió pública i control de les subvencions als empresaris. Tot per veure si realment amb aquestes són capaços de generar ocupació.

Sens dubte, la passió, allò ardent i important, és tornar a parlar del sindicat. «Alguns sectors faistes —de la FAI—», ens diu també Joan Pérez,

«acabaran quedant despenjats. Gent fonamentalment de l'exterior, que es resisteix a adaptar-se a la nova situació i a la necessitat de treballar i aprofitar les vies sindicals durant la reforma política i la victòria socialista. Per a ells, el posterior triomf de la unificació cenetista inicià «la consolidació del sindicat i la fi del dogmatisme».

A la CNT, tots ho sabem, hi entrà molta gent durant els anomenats «anys de la transició».

—¿Què ha passat amb la CNT-AIT, l'altre sindicat que reivindica la tradició anarquista?

—Els «cosins» de la CNT-AIT han enganxat molts cartells, han empaperat mig país, i han induït a la confusió. Sens dubte, ells estan anant contra les candidatures d'aquesta CNT, i sempre allí on som més forts. Però no ofereixen alternativa, i avui el seu pes està molt debilitat. A més, la mateixa patronal de banca, l'AEB, ha alliberat quatre membres de la CNT-AIT, a nivell estatal, per fer campanya ¡per l'abstenció!

—¿Quina CNT perseguiu construir?

—La CNT ha estat autodepurada per la necessitat de ser útils, per la via de la participació i de la necessitat, de la reflexió i del coneixement. Tractem de combinar puresa i credibilitat. I, d'aquesta puresa, no n'hem perduda gens.

—Per la seua banda, Frederica Montseny...

—Frederica Montseny no actua amb coneixement de causa. Li manquen idees concretes i objectives. Està tancada en una etapa de museu, i no s'adona que la CNT ha deixat de ser un monument històric, per passar a ser una eina de treball.

L'arrancada sindical

El passat 12 de novembre una circular del Secretariat Permanent de la Confederació valorava els primeríssims resultats de les eleccions sindicals d'aquest trimestre. «La previsió dels 3.500 delegats —deia— que vam fer en un principi, inclosa l'administració pública, continua sent un objectiu realista i abastable». I Joan Pérez subscriu no tan sols això, sinó també aquesta altra afirmació: «les eleccions s'estan decantant a colp de talonari, no amb esperit sindicalista, sinó mercantil, No promogudes i protagonitzades per sindicalistes, sinó per agents a comissió».

Els resultats, a poc a poc computats, són per a Joan Pérez un excel·lent índex de consolidació i, so-

bretot, de suport laboral. Només cal tenir en compte els delegats d'empreses com les barceloneses Vilella, Salvat, Pirelli, E.R.T. o Beltran i Serra. O les xifres valencianes de Tabacalera, Macosa, AESA-Elcano, Makro, Cointra o FOCSA, on, amb onze delegats, han aconseguit, no tan sols quedar en majoria, sinó també desbancar una forta presència «verticalista». O els últims números de la banca, on representen la tercera força sindical.

—Els resultats, més enllà del valor numèric, suposen per a nosaltres un considerable avanç, de la nostra presència sindical. I això que encara ens falten els resultats dels llocs clau: els ports, Telefònica, Renfe, ensenyament, sectors dels quals sorgiran encara més delegats.

—«CNT —deia Solidaritat Obrera— representa el sindicalisme autònom i combatiu, necessari per enfrontar-se al govern». I afegia que cal fer el sindicalisme «més obert, més participatiu als treballadors», però «més agressiu cap a la patronal i el govern».

—Des de cercles empresarials i des

del govern hi ha hagut una resposta molt tensa a la nostra participació. Ells saben que som un interlocutor difícil, tot i que també es pensen que no som un perill imminent. Per això, fins i tot, han fet enquestes i s'han preparat. Senzillament, vigilen allò que saben que és una reestructuració del moviment sindical autònom.

¿Fraus? Bé, nosaltres ens enorgullem que CNT no s'haja vist embolicada en cap dels milers de casos de frau que s'estan produint. Fins ara, no ens han impugnat ni una taula ni un delegat.

—La unitat amb el Sindicat Unitari del País Valencià s'ha estat forjant de fa molt temps...

—Sí, però, de fet, ja és real. Tan sols falta formalitzar-la. El SU és un exemple de sindicalisme autònom fort, que aporta una important presència en el sector agrari dels collidors, magatzems, etc., i que té encara una destacada presència en altres ciutats de l'estat, com Barcelona, Madrid, Huelva o Santander. És un procés pacient, però esperançador.

—¿Quants alliberats té la Confederació?

—La nostra intenció és alliberar gent pel treball, per les necessitats, no pel càrrec que ocupa ací, no per ser el secretari general. Ser sindicalista o lluitador no és una professió, no és un càrrec.

—Tu has viatjat durant molts anys pels països de l'est.

—Vaig viatjar molt pels països comunistes, per Xina, Romania, Rússia, Bulgària, etc. I, tot i que jo no sóc anticomunista, tinc amics que parlen d'un panorama un poc dessolador. La nostra gent més gran potser sí que és anticomunista, però segurament perquè els va decebre molt la política del PCE durant la guerra, i encara després.

—¿Un país més o menys ideal, aproximatiu al vostre projecte?

—¿Un país? En el concepte de llibertats, els països septentrionals, escandinaus. En conceptes socials, els plans sanitaris dels països comunistes, i, tot i que parega una cosa bucòlica, idíl·lica, la vida d'alguns petits països com Basari, al sud del Senegal. En tot cas, la nostra societat seria, serà, una barreja de democràcia i comunisme, de repartiment i llibertat. □

MORA CARBONELL, S.A.

CASA FUNDADA EN 1914

Majorista de Joieria

CORREUS, 10, 1 - TEL. (96) 351 93 35 (4 línies) - 46002-VALÈNCIA

EL LLIBRE DEL 10e ANIVERSARI

CRONOLOGIA I NOTES:

JOSEP M. ESPINÀS
I LLUIS BONADA

190.- PESSETES

Tria cronològica dels fets més importants que, dia a dia, mes a mes i any a any, han estat notícia a les pàgines de l'AVUI.

EN
CARRER
POBLACIÓ
VULL REBRE LLIBRES DEL Xe ANIVERSARI

envieu un taló bancari per l'import dels llibres que vulgueu rebre més 110.- ptes. per cada llibre, en concepte de despeses de tramesa. (190.- + 110.- = 300 ptes. cada llibre).

En venda a les nostres oficines de Consell de Cent, 425, 4t. pis,